

Miquel Roca i Junyent

“No estic mai contra les cordes”

El secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya parla per a EL TEMPS de Catalunya, de Madrid, del seu partit i del seu futur. Roca, un número dos a primera fila, sempre motiu d'atenció política i, sovint, de polèmica.

Diu en que per a ell fer de polític és com fer d'advocat. Roca replica que en política vocació i professió han d'anar junts. Parla sempre amb una premissa, és el partit i no ell qui marca la seva tasca.

—*Després de dos anys, s'han tornat a entrevistar Jordi Pujol i Felipe González. ¿Significa que alguna cosa canvia?*

—No crec que, si el canvi es produeix, sigui a conseqüència d'aquesta entrevista, perquè, d'altra banda, com el president ha dit, ell no hi anava a demanar res. Ell anava a exposar les seves preocupacions, la seva visió de la política autonòmica en termes generals. Per tant va ser un intercanvi d'impressions perquè per part nostra tampoc era necessari reiterar la nostra voluntat de cooperar. Jo ja he dit a Felipe González que a nosaltres ja ens agrada cooperar, però a base que la cooperació doni resultats. Quan sigui així deixarem de ser reivindicatius i, si no, continuarem com fins ara.

—*En les darreres setmanes, i sobretot arran de la polèmica dels Mossos d'Esquadra, el president de la Generalitat ha declarat que l'actuació de l'administració de l'estat a Catalunya té voluntat de control o de boicot a l'acció de la Generalitat. ¿Hi està d'acord?*

—Molt sovint l'administració central perifèrica s'entossudeix a donar la raó al president el dia següent que ell fa unes declaracions d'aquesta naturalesa. El president deia això en relació amb el tema de la Junta de Seguretat, que funciona molt malament, i aleshores, al cap de pocs dies, el director de ports del MOPT se'n va a Tarragona i diu a la gent que si volen tenir façana marítima, votin socialista. Aquest senyor el que ha de fer és plegar, i si no plega l'hem de traure. El comportament de determinades autoritats perifèriques de l'estat a Catalunya és absolutament sectari.

—*La política de Convergència a Ma-*

drid dona més del que rep?

—No ho sé i tampoc em preocupa. Nosaltres no podem ser un partit d'oposició sistemàtica, no definim a Madrid una alternativa política. Nosaltres defendem els interessos de Catalunya a Madrid. En el 14-D vam fer el que havíem de fer, en el conflicte del Golf igual. En legislació fiscal, la nostra obligació és intentar que una legislació que pot ser molt feixuga per a tots els ciutadans de l'estat, però especialment per als sectors més dinàmics i productius, com el cas de Catalunya, ho sigui menys, rebaixant el greuge que representa.

—*¿Això vol dir que només discrepen en el tema nacional?*

—No, la discrepància és fonamentalment el tema nacional, la concepció de l'estructura de l'estat, però també discrepen amb la política econòmica, amb la política macro-econòmica i monetària que fa Solchaga. El fet que arribis a acords transaccionals no vol dir coincidència, vol dir que limites els efectes nocius d'una determinada política.

—*¿Cooperar significa arribar a governar junts?*

—No és el mateix. Cooperar vol dir trobar acords puntuals en un cas determinat. Governar junts vol dir molt més. Vol dir un programa conjunt en què ja no et preocupa únicament allò que et pertoca fer en una acció de govern sinó el que fan els altres departaments, perquè t'has de responsabilitzar del conjunt. Un acord puntual es pot donar, una acció de govern requerirà pensar-s'ho molt més.

—*¿En tot cas no és impossible?*

—No és impossible amb ningú. Quin tipus de partit seriós podríem ser si diguéssim votin-nos que no volem governar mai. Estem disposats a assumir una responsabilitat de govern en l'acció global de l'estat, sempre que serveixi per a l'estructuració nacional de Catalunya. Si nosaltres, en una acció de govern, trobem satisfacció a algunes qüestions im-

portants per Catalunya, podríem considerar-ho.

—*¿S'entén més amb la Moncloa que amb el carrer de Ferraz?*

—Jo per temperament m'entenc pràcticament amb tothom. Des del punt de vista de la relació no seré bel.ligerant ni amb uns ni amb altres. Hi ha una divisió absurda, entre el "bàndol demagog", que s'acostuma a associar al carrer de Ferraz, i el "bàndol tecnocràtic", que està tan mancat a vegades de sensibilitat social que també ens ho posa molt difícil. Tots dos em semblen absolutament perillosos i distants. Nosaltres necessitem entendre'ns amb gent que sap on va.

—*¿Això significa desgast. ¿És beneficiós per a Convergència?*

—El desgast és bo per a l'adversari polític, però a nosaltres no ens agrada guanyar gràcies al desgast dels altres, sinó per mèrits propis.

—*¿El freqüent estira i arronsa entre Madrid i Barcelona ve donat per la inexistència d'un pacte d'estat entre nacionalisme i govern?*

—No és una manca d'aquest pacte. Hi ha un problema no resolt a l'estat espanyol, que és la forma, les vies i els instruments que facin possible la inserció còmoda de Catalunya en l'estat. L'autonomia és un pas endavant, però no resol el problema. Necessitem més. No és un problema de nombre competències, la qüestió és que Catalunya com a nació necessita un encaix dins l'estat que respecti aquesta identitat. El balanç encara presenta mancances importants.

—*¿Cal canviar el marc legal vigent?*

—No necessitem encara plantejar-nos ni la modificació de la Constitució ni la modificació de l'Estatut per assolir cotes i objectius més satisfactoris en el camp de l'autogovern de Catalunya. No és veritat. I tenim especial resistència a introduir-nos en el camp de la modificació constitucional perquè crec que és el principal argument que els nostres ad-

versaris desitjarien que invoquéssim, perquè en la mesura que diguéssim que són insuficiències del text constitucional, els descarreguem de la seva responsabilitat política. No vull parlar de modificació perquè és tant com justificar la manca de voluntat política del govern socialista. Potser arribarà el dia en què ho haurem de fer, però ara no.

—*Amb aquesta postura, ¿què pensa de la proposta de sobirania feta en les noves Bases de Manresa?*

—Tota aportació que ens vingui de la societat civil és bona i ens interessa. Estimula el nostre zel i estimula la consciència nacional catalana. Es el terreny on ells poden ser més eficaços, és a dir, ajudar a crear més conscienciació col·lectiva. Després això ho hem de traduir en el marc de l'acció política.

—*Però també els posa contra les cordes...*

—No em sento mai contra les cordes, perquè en democràcia les cordes me les posen els electors.

—*Però reivindiquen un canvi de marc legal...*

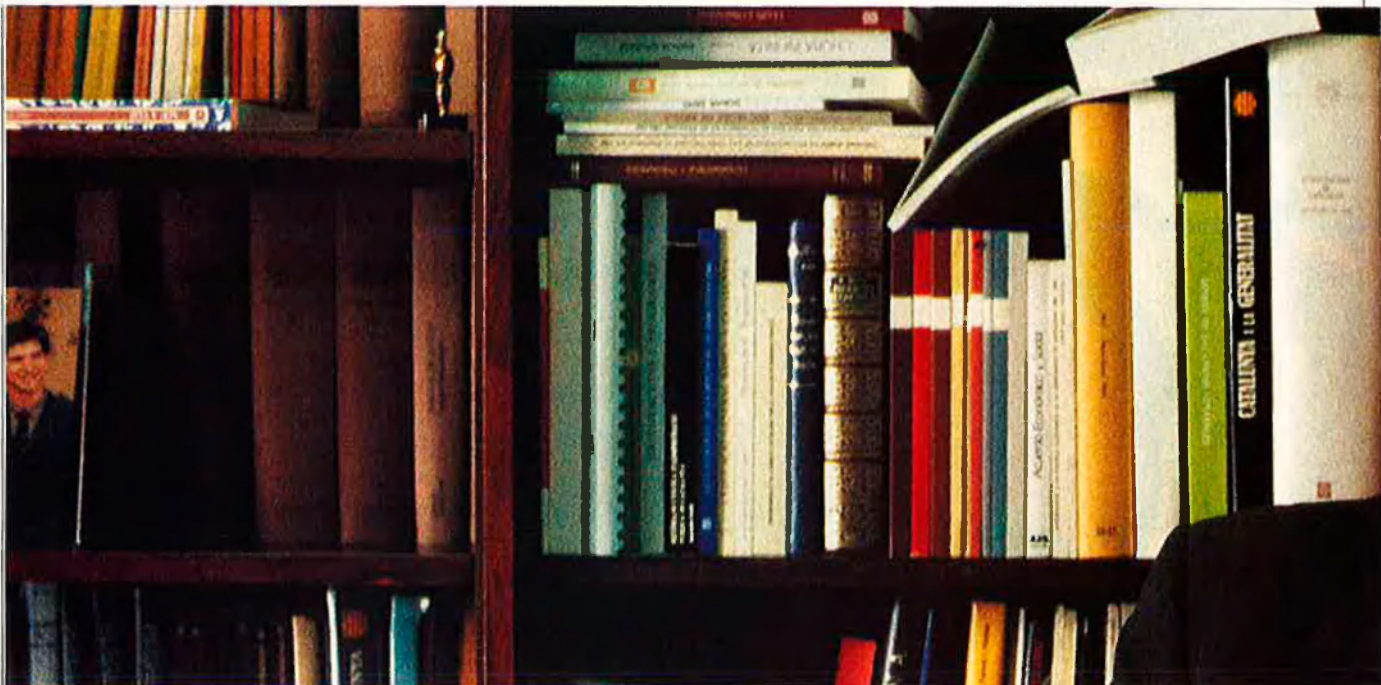
—Ho trobo bé. Puc coincidir en el fet que, des d'una perspectiva de la societat civil, aquesta és una bona manera de plantejar les coses, però des d'un punt de vista de partit polític i d'acció institucional no puc regalar al govern socialista l'excusa que no es pot fer res sense canviar la Constitució. Per a nosaltres les Bases són un punt de referència important. Hem de ser prou autocrítics per acceptar que el grau de conscienciació nacional de la societat catalana no és tan alt com nosaltres desitjaríem.

—*Li podrien dir que això està en les seves mans.*

—Quan es diu que està en mans de les institucions establim una contradicció amb allò que representa l'aspecte més important de tot fenomen d'identitat, que és l'espontaneïtat. Una identitat no es construeix a colp de decret, es construeix des d'una acció de base molt sostinguda.

—*S'acosten les municipals. ¿Barcelona és una assignatura pendent?*

—Primer, Barcelona és un gran objectiu, però per a nosaltres no pot ser l'únic. Ara, simbòlicament ho és. En aquests moments estem molt esperançats en la ciutat de Barcelona perquè en les últimes setmanes es produeix el que jo dic "l'efecte Jocs Olímpics", que provoca el decantament de certs sectors de l'electorat, sobretot el de la gent més pressionada per les seves necessitats i

que no es deixa impressionar pel mirall olímpic de la Barcelona moderna i una mica *yuppie*. Sense Jocs Olímpics la ciutat de Barcelona la tenim guanyada.

—Però l'elector identifica Maragall amb Olimpíades...

—L'argument olímpic no és prou per votar Maragall, l'actual alcalde representa molt més i no vol associar el seu nom al partit socialista. Quan s'està a punt de perdre Sevilla, quan és bastant clar que perden València, Barcelona es configura com la capital del socialisme espanyol, amb tot el que això representa. Felipe González no anirà a fer un míting a Sevilla, ni a Madrid ni a València, només ve a Barcelona. Això vol dir que la seva esperança és Barcelona. Per a Catalunya i per a Barcelona no és bo. Tampoc és bo que tots el projectes de Maragall s'esgotin el 92.

—¿I el seu projecte quina alternativa ofereix?

—Barcelona té la necessitat de reactivar el seu paper de capital de Catalunya. Barcelona no pesarà a Europa si no hi pesa com a capital de Catalunya, l'important per una ciutat europea és tenir o un estat al darrere o una gran àrea. Maragall no tan sols ha abandonat Catalunya, sinó que s'hi ha enfrontat. Ha creat la imatge de la divisió entre Barcelona i la resta.

—¿El més difícil d'aquestes eleccions municipals ha estat el tancament de llistes amb Unió Democràtica?

—No, això afortunadament ha estat

poc problemàtic. De nou-centes llistes que hem presentat, hi ha hagut problemes en divuit municipis, cosa que és ben poc representativa. He tingut tants problemes amb Unió com dins el partit, perquè hi ha molta gent que vol anar a les llistes de CDC.

—Però el conflicte amb Unió, sobre tot després dels fets del Parlament, ha

"Unió té la quota de poder que li correspon segons el contracte que vam signar"

tingut un ressò polític important.

—Sí, però crec que ells mateixos van reconduir la qüestió i al cap de 24 hores les coses estaven reciclades normalment. En tot cas, no es produeix en la nostra campanya cap mena de fissura i entrebanc entre els dos partits.

—Si no se n'ha ressentit la coalició, ¿se n'haurà ressentit la base de CDC?

—La base, on jo hagi dit que tenen raó els d'Unió, clar que ho han sentit, sempre dol no ser regidor. Però afortunadament un partit nacionalista com el nostre entén que els interessos globals de Cata-

lunya passen per damunt de qüestions particulars i petites. I, si no ho entenen, ho hauran d'entendre.

—¿La quota de poder d'Unió es correspon al seu pes polític?

—Unió té la quota de poder que li correspon segons el contracte que vam signar els dos partits.

—¿I això és molt o poc?

—És exactament el que diu el contracte, 25 per cent per a Unió i el 75 per cent per a Convergència.

—De resultes de diversos conflictes que s'han donat en CiU en els darrers mesos (pacte amb Unió, distanciament entre vostè i el president,...), ¿CiU s'ha desgastat?

—Tothom va poder veure el diumenge dia 5 d'aquest mes, en l'acte de presentació de les candidatures, un acte amb tots els dirigents de CiU junts i compenetrats, amb el suport de més de vuit mil assistents absolutament identificats amb nosaltres. No hi ha ningú a Catalunya que pugui tenir la capacitat de mobilització de les bases que nosaltres tenim.

—Però sí que és cert que vostè ha mantingut discrepàncies amb el president, per exemple quan li va plantejar ser el candidat a alcalde.

—Jo no les he sabut veure ni el president tampoc. Ningú m'ha ofert mai ser candidat a l'alcaldia de Barcelona i, si ho haguessin fet, hauria dit que el candidat és Josep Maria Cullerell com es va demostrar. Per tant no he rebutjat res. Aquí passa que si alguns periodistes cons-

"Ningú m'ha ofert mai ser candidat a l'alcaldia de Barcelona".

JORDI MORERA

trueixen la notícia des de la seva interpretació, es va creant una novel·la de ciència-ficció. Aquí tenim un greu problema, que al final la gent relativitzarà el que diuen els polítics, però també relativitzarà el que diu la premsa. Aquest tema no em preocupa, jo sé com està el meu partit, sé com està el nostre electorat, i em sento molt tranquil.

—*¿I quan els socialistes el veuen com a bon comissari europeu?*

—Jo no he sentit cap socialista que ho digui. Jo he llegit un diari que diu que "en ambientes socialistas se dice...". ¿És veritat el que diu? Si és veritat el que diu, agraeixo als socialistes la galanteria. Estic segur que cap socialista responsable ho ha dit, el periodista s'ho va inventar. Se m'ha volgut fer ministre, comissari, de tot, i el president al final ha hagut d'intervenir per tallar-ho.

—*Vist el tema amb perspectiva, no creu que si s'especula deu ser per alguna cosa?*

—És evident que fem nosa. Aquí tothom es baralla, menys Convergència. Una de les maneres de guanyar-nos les autonòmiques de l'any vinent seria desestabilitzar la nostra coalició. Ho han intentat però no ho aconseguiran. Primer perquè no hi ha cap mena de confrontació i segon, perquè si n'hi hagués, mai la faríem tan evident perquè pugui perjudicar les nostres possibilitats. M'estimo massa Convergència perquè qualsevol discrepància que pugui tenir, l'exhibeixi de tal manera que pugui perjudicar l'es-

tabilitat de Convergència. Els que intenten desestabilitzar-nos, fracassaran.

—*Amb desgast o no, si que ha aflorat dins de Convergència l'existència de grups o famílies diferents.*

—Us equivoqueu. Tothom va veure en l'acte del Palau Blau-grana que no hi havia famílies. Hi havia un absolut entusiasme convergent, i evidentment la gent

"Les vies i els instruments que farien possible la inserció còmoda de Catalunya en l'estat són una qüestió que caldrà resoldre"

està molt identificada amb el seu secretari general del partit, però òbviament està molt i molt identificada amb Jordi Pujol. I la gent nostra va aplaudir Duran i Lleida. Per tant, el caràcter compacte de la nostra coalició i especialment del nostre partit no té cap mena d'ombra d'amenaça.

—*El concepte de família no té perquè ser negatiu...*

—Sí que és negatiu. El tribalisme polític acaba amb les formacions polítiques. Pots tenir opinions diferents, però quan aquestes opinions s'identifiquen amb fa-

mílies és fatal. Jo sempre he dit amb tota rotunditat que no pot haver-hi ni un sol roquista a Convergència que no sigui pujolista. Qualsevol roquista que no sigui pujolista no és roquista.

—*¿Però hi pot haver un prenafetista que no sigui roquista?*

—Això ja no ho sé. ¿Però existeix el prenafetisme?

—*¿El seu paper polític és i continuarà representant-se a Madrid?*

—No ho sé. El meu paper polític és el que el partit em dona. Sempre dic que el que faig ja em va bé. Sóc un polític massa imbricat en el seu partit per fixar-me jo mateix quin ha de ser el meu àmbit d'actuació.

—*¿Com s'imagina la CDC de després de Jordi Pujol?*

—Com la CDC de Jordi Pujol. Els partits estan per damunt de les persones i la seva força es demostra quan són capaços de subsistir els liderats. CDC té suficient força, suficient identitat i suficient personalitat perquè pugui en el futur activar el que el pujolisme li ha representat i convertir-ho en un cos doctrinal que li permeti projectar-se en el futur.

—*¿I el seu futur, és un enigma?*

—Home, suposo que el país té enigmes molt més apassionants que aquest. Jo ho tinc molt clar. Sempre serà servir el país i el partit

—*Això es pot fer des de molts llocs...*

—Exactament.

**Assumpció Maresma
Pere Martí**